

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 grudnia 2025 r.

Pozycja 323

POSTANOWIENIE

z dnia 23 października 2025 r.

Sygn. akt Ts 78/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielenacki – przewodniczący
Bogdan Świączkowski – sprawozdawca
Wojciech Sych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 lutego 2025 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej [...] sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 kwietnia 2024 r. (data nadania) [...] sp. z o.o. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła o stwierdzenie, że: art. 6 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1469) w zakresie, w jakim „pozwalają radzie gminy na określenie górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości z pokrzywdzeniem przedsiębiorców wykonujących usługi na ich rzecz, a także w takim zakresie, w jakim pozwalają radzie gminy na określenie ich bez przeprowadzenia jakiejkolwiek procedury ustalenia ich przy wyważeniu interesów tych przedsiębiorców i właścicieli nieruchomości”, są niezgodne z art. 5, art. 7, art. 20, art. 22, art. 32 ust. 1, art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji, natomiast w zakresie, w jakim „interpretacja tych przepisów wskazuje na to, że ustalone górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości nie stanowią przedmiotu kontroli przez sądy administracyjne”, są niezgodne z art. 5, art. 7, art. 20, art. 22, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji. Skarżąca wniosła także o stwierdzenie przez Trybunał, że uchwały Rady Miejskiej w K. z 21 kwietnia 2022 r. nr [...] i 17 sierpnia 2022 r. nr [...] w sprawie określenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości, którzy nie są obowiązani do ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi na rzecz gminy, za usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, w zakresie, w jakim ustalają górne stawki opłat pono-

szonych przez właścicieli nieruchomości, są niezgodne z art. 5, art. 7, art. 20, art. 22, art. 32 ust. 1, art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji.

Skarżąca zarzuciła, że zakwestionowane w skardze przepisy naruszają zasady zrównoważonego rozwoju, legalizmu i równości, a także wolność działalności gospodarczej i prawo dostępu do sądu.

Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 4 lutego 2025 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 18 lutego 2025 r.) odmówił nadania skardze dalszego biegu, stwierdziwszy, że wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 września 2023 r. (sygn. akt [...]) i 5 grudnia 2023 r. (sygn. akt [...]), w związku z którymi skarżąca zainicjowała postępowanie przed Trybunałem, nie są orzeczeniami, o których stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji. Nie rozstrzygają one bowiem o konkretnych wolnościach lub prawach skarżącej, jak również nie nakładają na nią żadnych obowiązków, które godziłyby w przysługujące jej wolności lub prawa. Ich przedmiotem, a także przedmiotem poprzedzających je wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. była jedynie ocena legalności działania Rady Miejskiej w K., a więc kontrola, czy nie doszło do naruszenia przepisów prawa przy podejmowaniu generalnych aktów normatywnych w postaci uchwał określających górne stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych. Trybunał zwrócił uwagę także na to, że dołączone do skargi orzeczenia nie zostały wydane na podstawie zakwestionowanych w skardze konstytucyjnej uchwał. Akty te były przedmiotem oceny sądów administracyjnych, a nie podstawą ich orzekania.

W zażaleniu złożonym 24 lutego 2025 r. (data nadania) skarżąca dowodzi, że dołączone do skargi uchwały i wyroki sądów administracyjnych są orzeczeniami, o których stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji. Potwierdzają one bowiem uprawnienia Rady Gminy K. do ograniczania wolności gospodarczej i stosowania cen za wykonywaną usługę wywozu odpadów komunalnych na terenie gminy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W złożonym środku odwoławczym skarżąca nie wzięła pod uwagę tego, że wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego, z którymi łączy naruszenie swych praw, zostały wydane po rozpoznaniu skarg na akty, których adresatami są wszystkie gminne jednostki organizacyjne lub przedsiębiorcy odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, wpisani do rejestru działalności regulowanej, o którym mowa w art. 9b ust. 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (obecnie: Dz. U. z 2025 r. poz. 733), a nie np. decyzje administracyjne wydane w sprawie skarżącej. To właśnie dlatego przedłożone orzeczenia nie posiadają charakteru konkretnych i indywidualnych rozstrzygnięć w przedmiocie konstytucyjnych wolności lub praw konstytucyjnych skarżącej.

3. W zażaleniu skarżąca nie zakwestionowała postanowienia Trybunału w zakresie odmowy przekazania skargi konstytucyjnej do merytorycznego rozpoznania z powodu błędnego określenia jej przedmiotu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.